

δουν μελωδικῶς· οἱ ἄνθρωποι οἱ πρό τινων ὥρων καλύπτοντες τὰ δάση καὶ τοὺς λόφους διελύθησαν, καὶ ἡ φύσις ὁλόκληρος ἐθαύλαεν ὑπὸ τὰς θερμὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Τοιαύτη τις ἐορτὴ ἐθέριμανε τὴν ψυχὴν τῆς Μαρίας. Ἦκουεν ἐν αὐτῇ φωνὰς πρὸ μικροῦ διεγερθείσας. Ἐβλέπε τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ ἀπαλασσομένην βαθμηδόν, οὕτως εἶπεῖν, τῆς ὁμίλης, ἥτις πρὸ τόσου χρόνου τὴν ἡμάρτων τὴν ἐβλεπεν ἀκτινοβολοῦσαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς εἰς οὐρανὸν ἀνέφελον. Αἰσθημα εὐτυχίας ἀγνώστου τῶς αὐτῇ διηγήρηται ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυσαν καὶ τιθεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας ἐψιθύρισεν.

— Εὐγενῆς καὶ γενναῖε μου σύζυγε!

Ἡ Κυρία δὲ Γρανλιέ ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν. Ἐβάδιζεν ἐλαφρῶς καὶ τὴν καρδίαν χαίρουσα. Πρᾶγμα παράδοξον! Ὁ Ὀκτάβιος ἦτο τόσῳ μακρὰν τῆς μνήμης τῆς ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτὲ δι' αὐτήν. Ὡς πτώμα ἐν θαλάσῃ ἐβυθίσθη ἐν αὐτῇ μὴ ἀφῆτας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐλακὰς ἢ κηλίδας, οὐδὲν ἔμενε πλέον ἐν τῇ ἀναγεννηθείσῃ ἐκείνῃ ψυχῇ.

Φθάσασα εἰς Κερουάρ, ἡ Μαρία παρετήρησε τὸν ἵππον τοῦ Κυρίου Κερουάρ ἐπισσεσχημένον καὶ περιμένοντα τὸν Κύριόν του. Ἐπλησίασε καὶ ἐθώπευε διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς τῆς τὸ εὐγενὲς ζῶον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ Κύριος Γρανλιέ ἑτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐφαίνετο μὴ αἰσθανόμενος τὴν πληγὴν τῆς προτεράδας.

Ἀναχωρεῖτε; καὶ πάλιν ἀναχωρεῖτε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ θωπευτικῆς.

Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Κυρίου Γρανλιέ τὴν ἐθώρει σιωπηλῶς.

— Μὴ φεύγετε! προσέθεσε δι' ὕψους παρακλητικῶς.

Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἐμειδίσατε περιλύτως. Ἡ Μαρία μάτην προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἦτον ἤδη ἐφιππος.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐπαναλαμβάνει ἡ νέα κέρη, μείνατε· Κύριε δὲ Γρανλιέ δὲν σὰς ζητῶ ἢ μίαν μόνον ἡμέραν. Θὰ μοὶ τὸ ἀρνηθεῖτε; προσέθεσεν ἐγείρουσα πρὸς αὐτοὺς τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πλήρεις τρυφερότητος.

Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ μελancholicou μειδιάματος. Ἐν τούτοις ὁ ἵππος ἐχρεμετίζεν ἀνυπομόνως καὶ ἀφρὸς ἐλεύκανε τοὺς χαλινούς αὐτοῦ.

— Μαρία εἶπε, ὁ νέος εὐγενῆς, οὐδέποτε σὰς εἶδον ἔχουσαν ὕψος εὐτυχὲς ὡς σήμερον.

— Ἀ! καὶ τῷ ἀπεκρίθη μετὰ διχύσεως, εἶμαι πράγματι πολὺ εὐτυχῆς.

— Ἰσως διότι, ἐλάβετε εὐαρέστους εἰδήσεις, προσέθεσεν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ.

Καὶ βυθύσας τοὺς πτερνιστήρας εἰς τὰ πλευρά του ἵππου τοῦ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μαρία, πτοηθεῖσα, ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνακλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέλιπεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Τὸν ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐφύσον ἠδυνάτο νὰ τὸν βλέπῃ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἤκουε τὸ κλάψμα τοῦ ἵππου τοῦ. Ἐπειτα δὲ ὅτε τὸν ἐβλεπε πλέον, ἀπῆλθε τὸ δωματίον τῆς.

Διήλθε τὴν ἡμέραν ἐν ἀνεξηγήτῳ ἀγωνίᾳ καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἐσπέρα δὲν θὰ ἐφθάνεν. Ἐπροσπάθησε ἀναπαυθῆ ὀλίγον, ἀλλὰ ματαίως. Ἐξῆλθε διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν τῆς. Εἰς τὰς ἀτραπούς αἵτινες διέσχιζον τὰ δάση ἐβλεπεν ἐκ διαλειμμάτων πολλοὺς εὐγενεῖς τῶν περὶ ἀκολουθοῦντας τὴν ὁδὸν ἦν καὶ ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ ἠκολούθησε. Ὅλοι ἦσαν ὠπλιτμένοι δι' ὅπλου κυνηγετικοῦ. Ἀλλὰ τὸ κατηρεῖς καὶ μυστυριώδες αὐτῶν ὕψος ἐναργῶς ἐδείκνυνεν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ διασκεδάσεως. Μεγάλῃ ταραχῇ κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς. Ἀνήσυχος καὶ τρομασμένη ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

— Πάτερ μου τῷ εἶπε τί συμβαίνει; Πρὸ πολλοῦ κινοῦνται περὶς ἡμῶν. Δὲν ἤξεύρω τίποτε καὶ οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἠνένησα. Ἀλλὰ καὶ μοὶ λέγει ὅτι μεγάλα δυστυχία προητοιμάζονται. Καθήμεθα ἐπὶ ἡραιεῖου ὀπερ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκραγῇ, ἢ γὰρ τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας μας.

Ὁ γέρον ἠθέλησε νὰ καθητυχήσῃ τὴν θυγατέρα του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ὅταν ἀφίνομεν τὴν μνήμην ν' ἀνατρέχῃ εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐποχὴν τῶν παιδικῶν χρόνων, πόσον πιστῶς ζωγραφίζονται ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν ὠραῖαι τινες στιγμὴ τοῦ παρελθόντος καὶ πόσους ρεμβασμοὺς ἀπὸ πολλοῦ παραδοθέντος εἰς τὴν λήθην παραθέτει τῶρα πάλιν πρὸ ἡμῶν ἡ μνήμη ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἰσχύϊ. Ἡ ἀναμνήσις στιγμῆς καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ἐξώστου ἠκολουθεῖμεν διὰ τοῦ βλέμματός μικρὸν νέφος διατρέχον τὸν καυνοῦν θόλον τοῦ οὐρανοῦ μᾶς ἐνθυμίζει ταῦτοχρόνως ὅλας τὰς ἀρίστους συγκινήσεις ὅσαι τυχόν κατέλαβον ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὴν νεαράν καὶ ἀμερίμνον ἡμῶν ψυχὴν, καὶ ἡ ἀναμνήσις νυκτὸς τινος καθ' ἣν προσηλωσάμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος λαμπροῦ ἀστρου μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀπείρου ρεμβασμοῦ εἰς οὗς τότε ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ ἀστρου νεαρὰ ἡμῶν φαντασία εἶχε βυθισθῇ.

Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ἀφίνει ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰς δυσχερεῖς ἀναμνήσεις τῆς, καὶ ἐγὼ δὲ τρέφω μίαν τῶν τοιούτων ἀναμνήσεων ἣν ἤδη θ' ἀφηγηθῶ, καὶ ἥτις μένει παντοτε ζωηρὰ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐπερχομένη ἐν αὐτῇ παντοτε ὅσκις ἀναπολῶ τι ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Ἦμεθα τότε ἐγκατεστημένοι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀ*. Ἀπέναντι τοῦ οἰκήματος ἡμῶν ὑπῆρχε μεγάλη οἰκία παμπάλαια, ἐνοικιαζομένη παρὰ τοῦ ιδιοκτῆτου αὐτῆς κατὰ δωματία καὶ διὰ τοῦτο οὐσὶ πλήρης ἀσχετῶν πρὸς ἀλλήλους ἐνοικιαζτῶν. Ἐν τῶν δωματίων τῆς οἰκίας ταύτης κατεῖχεν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους ἐξουσιάρχης τις, ὅστις ἀπὸ ἐνὸς ἐπίσης ἔτους εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐν τῇ πόλει Ἀ*. Ἐνθα εὐθὺς ἤρχισε τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Πολλὰκις ἤκουον τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου νὰ καμνωσι λόγον περὶ αὐτοῦ, ὃν ἐθεώρουν ὡς ἀνθρώπον ἀλλόκοτον· ἔλεγεν μεταξὺ ἄλλων ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μαθῇ θετικόν τι περὶ τῆς προσελύσεως τοῦ ξυλουργοῦ τούτου καὶ τῆς πραγματικῆς τοῦ πατρίδος, καὶ ὅτι ὁσαῦνς ὁ ἴδιος ἠρώτατο περὶ τούτων ἀπὸ τῶν παύσας δι' ὑπερφυγῶν. Ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενα τοῦ πατρὸς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων μου ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τοῦ νὰ συλλαβῶ ἀρίστον τινα καὶ ἀκαταμαχητον ἀντιπαθεῖαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἐν τῇ παιδικῇ μου καρδίᾳ, ἀντιπαθεῖαν ἣν ἐτι μάλλον ἐπῆρξεν ἐν ἐμοὶ ἡ πλήρης στιγμάτων ἐξ εὐλογίας μορφή του, ἥς τὸ συνήθως ἄγριον ὕψος ἐπέτεινεν ἡ μαύρη καὶ σκουρὰ κόρη του καὶ οἱ ἐπίσης μαῦροι καὶ παραδόξως ζοφεροὶ ὀφθαλμοὶ του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα ἐν ἣ κατ' ἔτος ἐτέλει ἡ πόλις τὴν ἐπιστημοτέραν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς πανηγύρεων, καὶ διαφόροι πανηγυριστὰὶ ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται ἐκ διαφόρων πλησιοχώρων μερῶν καὶ ἄλλων ἐν γένει πόλεων. Μεταξὺ τῶν νεοελθόντων τούτων ὑπῆρχε καὶ εἷς ὅστις ἦτο, φαίνεται, λίαν γνωστός εἰς τὸν ξυλουργόν, διότι συναντηθεὶς ἐκ τύχης μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, τὸν ἐπλησίασε μετὰ χαρᾶς καὶ τὰ δύο πρόσωπα εὐθὺς συνῆψαν μακρὰν, καὶ φιλικὴν βεβαίως, συνδιαλέξιν μεταξὺ τῶν, ἐπὶ τέλους δὲ ὁ ξυλουργὸς τὸν παρέλαβε πρὸς φιλοξενίαν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου του.

Τὴν ἰδεάν ὅμως ἐκείνην ἡμέραν ἡ ὄψις τοῦ ξυλουργοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ ποτε ἀγρία καὶ ζοφερά, τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ ἐλκλήρον τὴν ἐπιούσαν. Κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ξένου ἡμέραν, αἱ ὄραι τῆς πρωίας παρήρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ τὸ κατασθημα τοῦ ξυλουργοῦ ἔμενε, παρὰ τὸ σὺνήθεος, κλειστόν· ἐκεῖνος δὲ, καθὼς καὶ ὁ ξένος τοῦ δὲν εἶχον ἀκόμη φανῇ εἰς κανὲν μέρος κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ μόνος εἷς ἐκ τῶν συνοίκων ἔχων τὸ δωμάτιόν του παραπλεύρως εἰς τὸ τοῦ ξυλουργοῦ ἐξέφρασε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ ξυλουργὸς οὗτος ἡ ὁ ξένος τοῦ θὰ εἶχον ἀσθενήσει, διότι διαρκούσης τῆς νυκτὸς ἤκουσε γογγυσμοὺς ὑποκώφους προσερχομένους ἀπὸ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου.

Ἀφοῦ ἐπῆλθεν ἡ μεσημβρία χωρὶς τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα νὰ φανῶσιν ἔτι, σύντοκοί τινες ἀνησυχούντες μετέδρουν καὶ ἐκρούσαν ἐπανεληλυμένως εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῶν, μὴ ἔλαθόντες δὲ χαμνίαν ἔσθθαι ἀπαντήσιν, ἀπεφάνισαν νὰ διερρήξωσι τὴν καλειδωμένην θύραν ὅπως εἰσέλθωσιν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἀλλὰ παγερὰ φρίκη κατέλαβεν αὐτοὺς ὅρα τῇ εἰσόδῳ τῶν ὁ θαλάμος ἦτο ὀλοτελῶς κενὸς καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐμαρτύρουν τὴν διαρκῆ ἐγκλήματός· τὰ σκεπαζόμενα τῆς ἐτέρας τῶν ἐντὸς αὐτοῦ κλινῶν ἦσαν ἐν πλήρει ἀταξίᾳ, κατὰ γῆς δὲ ἔκειντο συνδόνες καὶ τινα ἀπρόρρουχα πορφύρα ἐξ αἵματος.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἷς τῶν γειτόνων προσελθὼν καὶ ἰδὼν τὰ διατρέχοντα, εἶπεν ὅτι λίαν πρωί, περὶ τὴν χαυρυγὴν, εἶδε τὸν ξυλουργὸν μεταδιδόντα κατὰ τὸ σὺνήθεος εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως. ὅπως ρίψη ἐκεῖ τὰ ἀχρηστὰ περισσεύματα τῆς ξυλικῆς ἐργασίας τῆς προτελευταίας, ἅτινα ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ ἐντὸς σακκοῦ.

Οἱ περιστακτικοί, μὴ ἔχοντες ἄλλο τι νὰ πράξωσι, μετέδρουν εὐθὺς πρὸς τὸ ἐξωτὴς πόλεως ὑποδείχθαι μέρος ἐκεῖ, εὐρίντες σακκὸν κείμενον ἐκεῖ μετὰ τοῦ περιεχομένου του, ὑπέθεσαν ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτο τὸ πρῶτον φορτίον τοῦ ξυλουργοῦ. Ἡ ἐκπλήξις καὶ ὁ τρόμος πικρῶν, ὑπῆρξαν ἀπερίγραπτοι ὅποτε, ἀνοίξαντες τὸν σακκὸν εὗρον ἐντὸς αὐτοῦ πτώμα τὸ ὅποιον ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πληγῶν καὶ τοῦ αἵματος εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀμορφον ὄγκον.

Μετὰ πολλὰς προσπάθειας ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ πτώμα τοῦτο ἦτο ὁ πραγθεὶς ἐλθὼν ξένος, ὃν ὁ ἀποτρόπαιος ξυλουργὸς εἶχε φιλοξενήσει ἐν τῷ ἰδίῳ του θαλάμῳ. Ὅλαι αἱ ἀρχαὶ ἐτέθησαν εὐθὺς εἰς κίνησιν πρὸς ἀνακλυσμὸν τοῦ φονέως ἀλλ' εἰς ματὴν, διότι ἐκεῖνος εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἡ πόλις ἐλκλήρως διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀναστατος διὰ τὸν φρικτὸν τοῦτον φόνον, ὃν οἱ μὲν ὑπέθετον διαπραχθέντα χάριν κλοπῆς, ἄλλοι δὲ ἔνεκον ἄλλων λόγων εἰς μόνον τὸν φονέα γνωστῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐλησμονήθη τὸ ἐγκλήμα τοῦτο διὰ τοῦ χρόνου, αἱ δὲ ἀρχαὶ ἐπάυσαν τέλος καὶ αἰετὰ τὰς ματαίας τῶν ἀναζητήσεως ἐπὶ τοῦ ξυλουργοῦ, ὅστις ἐξηφανίσθη διὰ παντός.

Εἶχον λησμονήσει καὶ ἐγὼ ὀλοτελῶς μετὰ καιρὸν τὴν ἀγρίαν καὶ ζοφεράν ἐκείνην μορφήν ἥτις τόσῃν ἄλλοτε μοὶ εἶχεν ἐμπουήσει ἐντύπωσιν, ὅποτε περιστατικὴν τι ἐμπανέφερε πάλιν αὐτὴν ἐν τῇ μνήμῃ μου. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν ἀπῆλθον μετὰ τῆς οἰκογενείας μου εἰς τινα παραλίαν πόλιν τῆς Φθιώτιδος ἵνα ἐκεῖ διέλθωμεν τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους. Ἡ οἰκία ἦν ἐνφοικισαμένη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνῆκεν εἰς τινα γραίαν ἥς ἡ μορφή προέδιδε παρελθόν πληρὴς θλίψεων, αἱ δὲ ἐπ' αὐτῆς ρυτίδες ἐφαίνοντο προσερχόμεναι ἀπὸ λύπας μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν ἐτῶν.

Ἐξοικειωθείσα ἡ γραία αὕτη πρὸς ἡμᾶς, ἤρχετο πολυλακίς καὶ μάς διηγείτο διαφορὰ ἐκ τῶν βιωτικῶν αὐτῆς δυστυχημάτων. Ὅ,τι ὅμως εἰς ἄκρον ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις τῆς ἥν ἔκαμε πρὸς ἡμᾶς ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐν τῷ ξυλῳ ἡμῶν ἐξώστη, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου. Ἡ ἀφήγησις αὐτῆς εἶχεν ὡς ἐξής:

Ἐμενε τώρα ἐντελῶς μόνῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ τελευταῖον ἀπομείναν αὐτῇ στήριγμα ἦτο ὁ μονογενὴς τῆς υἱὸς δι' ὃν ἔτρεφε τόσας ἐλπίδας, ἀλλ' αἱ εὐτυχίαι τῆς ἐψεύσθησαν ταχέως· ἡμέραν τινα ὁ υἱὸς τῆς προέβη ὅτι σφοδρὸς ἔρως τὸν κατεκυρίευσεν διὰ τὴν κόρην τοῦ κυρίου Σ, ... τοῦ ἐγκριτοτέρου καὶ πλουσιωτέρου ἐξ ἐλκωντῶν κατόικων τῆς χώρας, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ θέσις τοῦ δὲν ἦτο διὰ νὰ λαθῇ σύζυγον μίαν κόρην ὡς ἐκείνη. Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς, ὡς ἦτο φυσικόν, ἔχον μόνον τῷ ἠρνήθησαν αὐτὴν ἀλλ' οὐδὲ νὰ τῷ ἀπαγνῆσαι κατεδέχθησαν. Ἐκιντο ὁ υἱὸς τῆς ὑπέρσεως σιωπηλῶς, ἔως οὗ ἡμέραν τινα ἠγγέλθησαν ἐν τῇ πόλει οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀγαπῆτης τοῦ νέας μετὰ τινος παλαιοῦ τοῦ γνωρίμου, πλουσίου ὅμως πολὺ τούτου καὶ καταγομένου ἀπὸ καλῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ υἱὸς τῆς ατυχοῦς γραίας ἔγεινεν ὅλως νέος ἄνθρωπος. Ἐνεπλήθη εἰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ δὲν ἤρχετο νὰ διαφραγῇ ἠθικῶς, ἐπὶ τέλους δὲ ἡμέραν τινα ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς μητρικῆς τοῦ οἰκίᾳ καὶ τῆς πόλεως ἐν ἣ ἐγεννήθη χωρὶς χαμνίαν γινῶσιν ἡ μήτηρ του νὰ λαθῇ περὶ τούτου.

« Ἀπὸ τότε, προσέθηκεν ἡ γραία, δὲν τὸν εἶδα πλέον μόνον δὲ ὀλίγον καιρὸ ὕστερα μοὶ ἔφεραν τὴν εἰδοσὶ ὅτι ἀπέθανε εἰς τόπους μακρυνούς ἀπὸ εὐλογίας. Καθὼς ὅμως εἶχε καταντήσει εἰς τὰ τελευταῖα, δὲν λυπούμαι πολὺ τοῦ ἐχάσθαι, διότι ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισε τοῦλάχιστον νὰ γείνῃ χειρότερος παρ' ὅ,τι εἶχε καταντήσει. Ἐπιμωρήθηκε ὅμως ἀρετὰ καὶ ὁ κύριος Σ, ... γιὰτὶ ἐδῶ καὶ καμπόσα χρόνιά ἔχασε καὶ αὐτὸς τὸν γαμβρὸν του ἀπὸ κλέφτες, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσκότωσαν διὰ νὰ τὸν ληστεύσουν. »

Ἀγνοῶ διατὶ ἡ ἀφήγησις αὕτη τῆς γραίας ἔφερε τότε εὐθὺς εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθεῖσαν εἰκόνα τοῦ ξυλουργοῦ ἀλλ' ὅ,τι ἐτι μᾶλλον δὲν δύ-

ναμαι νὰ ἐξηγήσω εἶνε τὸ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ εἰκὼν τοῦ Ξυλομποῦ συνεταυτίσθη ἀδιασπαστως πρὸς τὴν τοῦ ἀποθανόντος τῆς γραίας υἱοῦ τὸ σύμπλεγμα δὲ τοῦτο τῶν δύο προσώπων ἐπέρχεται καὶ τώρα ἐστὶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὁσαυτὶς ἀναπολῶ τι ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Κ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ

ΓΑΜΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Α.

Ἡ ἀγγελίτσα

«Two charminh young ladies of the best world, one »fair, theother dark, desirous to attend next «Madison »Square» ball, wish acquaintance of refined partners »Address. M and H. Herald uptown office»

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγγελία ἣν εὗρον ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ, τὴν 10 μαρτίου 188... ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ τὸν Κ ή ρ υ κ α τ ή ς Ν έ α ς Ὑ ό ρ κ η ς.

Τί εὐρημα τοῦτο δι' αὐτοὺς ! !

— Ἀλλὰ τί σημαίνουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά;

— Εἶνε ἀγγλικά, ἀναγνώστριά μου, καθάρᾳ ἀγγλικά.

— Εἰπέτε μας τοῦλάχιστον τὴν μετάφρασίν τῶν.

— Ω ! Ἡ παρθενική σας ἀκοή ! ! !

— Ἀφετε τὰς ἀστειολογίας. Δόξατέ μας λοιπὸν τὴν μετάφρασιν αὐτῆς τῆς ἀγγλικῆς ἀγγελίας.

— Ἐχει καλῶς ἀκούσατε :

«Δύο δεσποινίδες τῆς καλῆς τάξεως, ἡ μία ξανθὴ, ἡ ἄλλη μελαγχροινὴ, ἐπιθυμοῦσι νὰ κεραιρωθῶσιν ἐν τῷ »προσεχεῖ χορῷ τοῦ Κήπου Μανδζῶν καὶ νὰ συνάψωσιν »ἐκεῖ γνωριμίαν μετὰ δύο νέων καθὼς πρέπει. Διεύθυν- »σις Μ. καὶ Ε. Γραφεῖον Κ ή ρ υ κ ο ς».

— Ἀλλὰ τίς εἶνε αὐτοὶ ὁ Κ ή ρ υ κ ο ς ;

— Ὁ Κ ή ρ υ κ ο ς τ ή ς Ν. Ὑ ό ρ κ η ς, εἶνε ἐφημερίς παράδοχος καὶ διὰ τοῦτο ἡ πλείστορον πάσης ἀλλοτῆς ἀναγνωστικὴ. Πόσον θαυμαστὴ ἐφεύρεσις ἡ μικρὰ αὐτῆς ἀλληλογραφία ! Εἶνε προσιτὴ εἰς πᾶν θυλάκιον, καὶ ἐν αὐτῇ εὐρίσκει θέσιν διὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ ὁ διευθυντῆς σοῦ θεάτρου, ὁ ἐραστῆς ὁ θῆλων νὰ λάβῃ συνέντευξιν μυστικὴν, ἡ κόρη ἡ ζήτοῦσα σύντροφον τοῦ βίου της καὶ ἡ περικαλλὲς γυνὴ τῆς τὸ κάλλος εἶνε μοναδικόν. Ἡ σελὶς αὕτη τοῦ Κ ή ρ υ κ ο ς εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ κόσμου ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, συντασσόμενη παρ' ὅλων καὶ δι' ὅλους.

— Ἐχει καλῶς. Ἀλλ' ἐξηγήσατέ μας καὶ τὸν χορὸν τοῦ Κήπου Μανδζῶν.

— Ἀ ! ὁ χορὸς τοῦ κήπου Μανδζῶν :... Ὑποθέσκατε ἕνα δημόσιον χορὸν μεσημεριστημένων. Ἐννοεῖτε ; Καὶ τώρα ὡς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς νέους Τζῶν καὶ Χάρρεϋ, τοὺς εὐρόντας τὴν ἀνωτέρω γνωστοποίησιν.

Β'.

Ἡ ἐμφάνισις

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἑνδεκάτην, ἐν τράμβυ ἐστάθη πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Κ ή ρ υ κ ο ς, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατέβη νεανὶς ξανθὴ μὲ πρόσωπον λεπτὸν καὶ γλυκύτατον. Οἱ κάθυργοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν πλήρεις ἐκφράσεως πολλὰ ὑποσχρημένης, καὶ οἱ ὡς νεαρὰς τίγρεις λευκοὶ

ὁδόντες τῆς ἐνεποίουν πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἢ τὸ τοῦ φόβου. Ἦτο ἡ Μῶδ, ἥτις ὑψόνουσα τὸ φρεσὶν τῆς ἐνῶ κατέβηκεν, ἀπεκάλυψε δύο μικροὺς, μικροτάτους πόδας κεκρυμμένους ἐντὸς κομφῶν παρισινῶν ὑποδημάτων.

Ἐἰσῆλθε μετὰ θάρρους ἐν τῷ γραφείῳ καὶ μετὰ σιωπῆς γλυκύτατης καὶ μειδῶσα ἐπιχαρίτως ἠρώτησεν ἂν ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ τῆς φέρουσα τὰ ἀρχικά γράμματα Μ. καὶ Ε.

Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος, μετὰ βραχυταίν ἐξέτασεν τὴν ἐδόμα μικρὴν ἐπιστολὴν πλήρη ἀρωμάτων, καὶ ἐκείνη εὐθὺς ἐγένετο ἄφαντος ὡς πτηνὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνθα ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, βεβαίᾳ ὅτι οὐδὲν ἀδιάκριτον βλέμμα προτείχεν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ Ἐνῶ ἀνεγίνωσκεν, ἠδύνασθε νὰ ἴδῃτε μεῖδιμα ἐπικαθημένον εἰς τὰ γέλη τῆς περικαλλοῦς Μῶδ. Ὑπογεγραμμένοι ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἦσαν, ὡς ὁ ἀναγνώστης θὰ μαντεύσῃ, ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ Ἡ ἐπιστολὴ, ἂν καὶ μικρὰ, περιείχεν ἐν συντόμῳ πολλὰ. Πρὸ πάντων ὁμοῦς ἐπέστυρε τὴν προσοχὴν τῆς Μῶδ τὸ ὅτι ὁ Τζῶν ἦτο εἰκοσιτετραετής μελαγχροινός, ὁ δὲ Χάρρεϋ ξανθὸς εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ἦσαν ἀδελφοί, ὅπως ἀκριβῶς ἡ Μῶδ καὶ ἡ Ἐλλεν ἦσαν ἀδελφαί, ζυγίζοντες καὶ οἱ δύο μόλις τριακοσίας λίτρας.

Μὴ γελᾷτε διὰ τὰς τόσον λεπτομερεῖς περιγραφὰς ὡς πρὸς τὰ ἄτομα τῶν ἡμετέρων ἡρώων, διότι ἄλλως τε ἡ περιγραφή αὐτῇ εἶνε φυσικωτάτη. Ἐν πρώτῳ πρῶριτμένον νὰ γνωρισθῇ μετ' ἄλλου, ὀφείλει νὰ περιγράψῃ ἐκυτὸ ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον καὶ καλλιτέρον. Διὰ τοῦτο αἱ πρακτικώταται νεαραὶ Ἀμερικανίδες δὲν διστάζουσιν εἰς παρομοίας περιστάσεις νὰ περιγράφωσι τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κόμης των, τὸ ἀνάστημά των, τὰς διαστάσεις των καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ βάρος τοῦ σώματός των. Ὑποστηρίζω λοιπὸν ὅτι ἡ συμβουλή των εἶνε σοφὴ καὶ πρακτικὴ, καὶ, ἵνα καὶ σεῖς πεισθῇτε, οἷς παραπέμπω εἰς ὅλους τοὺς μυθιστοριογράφους, ὅτινας ἠγνόνταν ὅτι οὕτω πρέπει νὰ γίνηται ἡ ἀπεικόνισις ἐνὸς προσώπου, ἵνα τοῦτο καταστή ἄξιον ἐνδιαφέροντος.

Ἡ ἐπιστολὴ ὥριζε τριῶν ὥρων συνέντευξιν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς πέμπτης δεινροστονίας. Σημεῖα διακριτικά, ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ, θὰ ἔφερον εἰς τὴν κομμοδόχην των ἐρυθρὸν γαρύφαλον, σημεῖον βαθυτάτου ἔρωτος.

Ἀμφότερα τὰ μέρη ἐφάνησαν ἀκριβῆ εἰς τὴν συνέντευξιν, αἱ δὲ μὲς Μῶδ καὶ Ἐλλεν, βλέπουσα δύο τζέεντλεμαν ἀνεπιλήπτως ἐνδεδυμένους καὶ φέροντας ὑπερμεγέθη κόκκινα γαρύφαλα ἐν τῇ κομμοδόχῃ, ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι οἱ νέοι Τζῶν καὶ Χάρρεϋ δὲν ἦσαν ποτὶς ὑποδεέστεροι τῆς περιγραφῆς ἣν ἔκαμον δι' ἑαυτοὺς.

Γ'.

Εἰσχωροῦσιν !

Ἡ λεπτορυὴς Μῶδ, μὲ τὴν ξανθὴν ὡς ὁ στάχυς κομην, καὶ ἡ μελαγχροινὴ Ἐλλεν μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ μαύρων βλεφαρίδων, κκοικοῦσι μετὰ τοῦ πατρός των εἰς ἄνετον οἴκημα, τοῦ ὁποίου ἡ αἰθουσα κατέστη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Τζῶν καὶ τοῦ Χάρρεϋ, ἐρχομένων ἐλευθέρως πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεανίδων, χωρὶς κανεὶς νὰ φανῇ δίδων εἰς τοῦτο προσοχὴν. Ἐσπέρην τινα ἤλθον, ἐδείκνυνται εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ κατόπιν, ἀρῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, ὁ Τζῶν, ὁ μελαγχροινός ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα, καθήμενον μετὰ τῶν δύο θυγατέρων του, καὶ ἔκχευε μόνος του τὴν σύστασιν τοῦ